Для таких дівчаток, невеличких і ніжних, білявеньких і з голубими очима, з рум'янцями на щоках і соромливим поглядом, з мелодійним голосом і довгими віями, — для таких хороших-хороших дівчаток наші поети хороші-хороші вірші пишуть:

Сині очі в моєї дружини, А у тебе були голубі...

Вчилися вони, ці дівчатка, в радянських школах, кінчали десятилітки, йшли до вишів, мріяли бути лікарями, інженерами, педагогами, агрономами...

Зимою вони сиділи за книжками чи то по окремих квартирах у тата з мамою, чи то по гуртожитках, похапцем, бігаючи до кіно та до театру, а влітку, склавши іспити, їхали, трохи стомлені й блідуваті, на села, — там у них червонішали знову щоки, блиском бралися очі, і яких же ж вони пісень співали, сидячи в човнах, на прозорих річках Радянської своєї Батьківщини або під вербами понад задумливими ставками колгоспними...

Хороші-хороші дівчатка!

Майбутні матері майбутніх онуків та правнуків наших.

І от війна! І от ворог плюндрує землю укоханої Батьківщини!

Тоді ці дівчатка складають книжки в шухляди, стьожки в коробочки, підстригають довгі чудесні коси, вішають у шафи шовкові барвисті сукні, одягають ватянки та бушлати і йдуть до військового комісаріату :

— Запишіть добровольцем! Я йду захищати свою Радянську Батьківщину! Як солдат!

Тисячі-тисячі, десятки, сотні тисяч наших хороших-хороших дівчаток, голубооких і ніжних.

І вони тепер солдати і командири, лейтенанти, капітани і майори, льотчики і зенітники, гармаші і розвідники, снайпери і кавалеристи, аеростатниці і медсестри...

І от перед вами аеростатник — командир поста.

Вона ж така, як і студенткою хімічного інституту була, голубоока і з довгими віями, — тільки не пальто на ній з котиковим коміром, а сіра шинель солдатська, і не черевики на ній модельні, а начищені до блиску солдатські чобітки.

І на ніжних її плечах не лисяча горжетка, а зелені погони з трьома червоними нашивками.

Сержант! Командир поста "IV. Отдельного отряда азростатов заграждения...".

Вона б уже була хіміком, бо пішла вона захищати Батьківщину з другого курсу хімічного інституту, і вже три роки в армії, і ловила б вона тепер які-небудь, може, гази від коксових печей, — а тепер вона солдат, командир поста, аеростатник і ловить німецьких хижаків, що смертоносними бомбами хотятгь нищити прекрасні города нашої прекрасної Батьківщини!

І вона горда з того!

Вона горда, бо вона на бойовім посту, вона не дає фашистському стерв'ятникові зруйнувати її город і її виш.

І вона знає, що закінчиться війна і вона повернеться додому, — вона знову буде студенткою хімічного інституту і, закінчивши його, буде інженером-хіміком, бо хімію вона дуже любить.

А тепер вона щоночі, пославши свій аеростат високо-високо вгору, стежить за ним, до апаратури придивляючись та прислухаючись, стежить і ловиті, летючого ворога. І вона таки його піймала.

Коли в травні 1944 року табун <юіікерсів", "фокевульфів", "хейнкелів" та іншого фашистського стального гайвороння налетів на Київ та його пригороди, її аеростат був високо-високо вгорі...

Висіли сліпучі ліхтарі, били зенітки й кулемети. трасуючі кулі простягали до неба золоті шнури, матері з дітьми ховалися по бомбосховищах, а голубе ока дівчина — командир поста — стояла біля своєї лебідки і стежила, стежила, стежила...

Раптом — ривок, зірвалася лебідка з місця і... поїхала...

І, може б, довго вона їхала, якби не зачепилася за естакаду-Трос обірвано... Він почав падати... Аеростат зірвався...

А на другий день недалечке від отряду знайшли розтрощеного "хейнкеля", на гвинті в нього намотаний трос, а під його уламками трупи фашистських загарбників...

Хороша-хороша, голубоока дівчина впіймала хижака...

Чому ж їй не пишатися, чому ж їй не радіти?! Вона захистила свою землю, свою Батьківщину! І тепер для неї поети інші вірші пишуть:

Для такого молодця І погони до лиця.

До лиця хорошої-хорошої дівчини! Голубоокої і ніжної.

1945